

Foto: Toni Torrellas (HMG)

president. La resta de membres són Josep Sampera, Ramon Barnusell, Salvador Pardo, Agustí Vidal –tot i que no hi va poder ser present– i Olga Pey i els regidors Francesca Alaminos (PSC), Oriol Vila (CIU) i Marc Vidal (PP). Encara, però, hi poden haver fins a tres incorporacions més i s’hi afegiran un Consell Assessor i l’equip humà que treballarà a l’empresa i al teatre municipal.

El president de la nova SL, Francesc Sala, aposta per fer del nou equipament «un lloc d’accés, comprensió i gaudi de les arts escèniques i musicals, amb un repte: recuperar el pols cultural». Segons Sala, «el teatre generarà identitat cultural, articulació social i desenvolupament econòmic i professional».

Un altre dels membres del Consell, Josep Sampera, regidor de Cultura l’any 1983, quan es va encarregar l’estudi sobre un teatre auditori municipal, diu que «el que marcarà la diferència, serà produir cultura i tenir espectadors sensibles i formats. Ha de ser un centre d’on en sorgeixin espectacles i on els futurs artistes i els ciutadans en general hi trobin estímul i ambient creatiu».

El paper principal

El comentari més repetit entre els qui han viscut la creació artística de la ciutat és que durant la transició i els primers anys de democràcia, Granollers era un punt de referència en teatre. En aquest sentit, destaquen la presència de les grans companyies amb els millors espectacles que es feien dins i fora de Catalunya. Recorden que a Granollers hi havien actuat Comediants, Joglars, Dagoll Dagom, La Cuadra de

Sevilla i La Cubana i que s’aconseguia atraure molt públic de fora de la ciutat, tot i les condicions inadequades en què s’havien de representar els espectacles. Josep Sampera, qui ha estat gerent de l’Institut del Teatre de la Diputació de Barcelona, afegeix que «tot això ha canviat perquè s’han anat implantant noves programacions. Altres ciutats són referent en el món de l’espectacle i Barcelona i el sistema de venda d’entrades a distància han captat molt del nostre públic. El nou equipament és condició indispensable per recuperar el terreny perdut». Però, mentre s’ha anat construint el teatre auditori, no hi han faltat veus crítiques, que han qualificat el projecte de «massa ambiciós» i «excessivament costós». Fins a l’any 1995, s’hi havien invertit 500 milions de pessetes i es calculava en 800 els que encara calia destinar-hi. Però, segons Sampera, «si pensem en els teatres més significatius –antics i moderns–, l’important és el seu paper cultural i social i no què va costar l’obra. Seria més preocupant que algun dia es pogués dir que va ser un projecte mancat d’ambició perquè una ciutat només es dota d’un teatre municipal una vegada i per sempre i acostuma a convertir-se en un edifici emblemàtic». Finalment, la part central del teatre haurà costat uns 673 milions de pessetes (uns 4 milions d’euros), 336 (més de 2 milions d’euros) finançats per més de trenta patrocinadors, la Generalitat de Catalunya i la Diputació de Barcelona, tot i que l’arquitecte autor del projecte, Josep Maria Botey, va arribar a lamentar públicament que les administracions haguessin prioritzat altres projectes, durant anys.